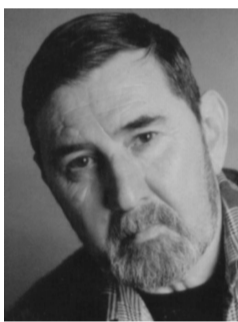

Воймир Асенов е роден на 1.06.1939 г. в гр. Петрич. Автор е на двадесет стихотворни книги, между които наградените с национални отличия: „Крепост“ 1969 г. – първа награда за млад автор; „Поетичен олтар“ – награда на СБП; „Пиринчени звънци“ – награда на МНО и награда за цялостно творчество „Никола Фурнаджиев“. Преведен е и има издадена книга в Русия. Негови стихове са преведени на английски, немски, френски, испански, хинди, турски и на всички славянски езици.

„Кръвта на пчелина“ е първата му белетристична книга. Тя е равностойна на 50 години литературен живот и повед на един народ разкъсан и в духовната си територия, но с „Добра земя“ за Словото.

Защото
Словото е,
което трябва да кълни
с мъдрост в
личната ни
библиотека!
То остава -
кое 100, кое
60, кое 30.

Ангелите вече разхождат душата на майка ми в райските Божии селения, а аз единадесета зима посрещам Нова година без нея. Мама беше милостива и се сбогува с мен мъдро и с цялото си съзнание, като ми разказваше спомените си и по своему ми тълкуваше притчите на божието слово. Тя разказваше така увлекателно, че аз съм задрямал, унесен в представите на нейния си свят, когато на 15 януари 1998 година, вечерта, Небето се е отворило и мама, душата на мама, е отлетяла.

Този път Духът Божий не слезе като гълъб, а отлетя като въздишка и мама се срещна със Спасителя си. Навън валеше бял и кротък сняг. Пак беше Нова година и пак се честваше по стария календар, но само от родените в Македония. Мама спеше усмихната! Навярно беше вече сред роднините си... А аз плачех... Целунах студеното й чело, увенчано със снежната аура на косите й и като че ли пак чух последните й думи:

- Немой да плачеш за мен, сине! Сичко ке ти върви по вода, щом верваш в доброто. Теб моя ангел ке те пази...

Доброто!

А кое му е доброто на този Живот, Господи – запитах немощен с укорен глас самотата около мен. Не чух отговор, но мъглата и скръбта от очите ми се разсеяха и аз започнах да се вирам по-ясно. Почувствах, че не съм сам и по-уверено се обадих по телефона на сина ми. Как е пътувал от Ямбол до София

– той си знае, но дойде! Дойде и с лекарското си самообладание се зае с ритуала и пренасянето на тялото на мама до мощите на родителите й в град Петрич.

През тези две мъчителни денонощия сълзите ми сами течаха, но нищо не ми вървеше по вода... Чиновническата бюрокрация и разруха на държавата властваха със силата на нечовешкото лице на злото. Примолих се за гроб в София на главния прокурор Ив. Татарчев, но уви! И все пак някаква милосърдна вест бе стигнала до тогавашния председател на загиналия също Съюз на българските писатели Николай Хайтов и той ми изпрати авансово заплатата ми за месец напред. Тогав аз разнасях като куриер в „Български писател“. С тази финансова помощ

ВОЙМИР АСЕНОВ

КРЪВТА НА ПИСАТЕЛЯ

и с подкрепата на сина ми що-годе физически се съвзех, но душата ми продължи да боледува. Ето единадесет години оттогава. Ето вече девет години от третото хилядолетие от Рождество Христово.

През лятото на тази 2009 година, на 1 юни, ще навърша, ако е рекъл Бог, и аз 70 години, а не съм си изпълнил обещанието, което дадох на мама да напиша това, което ми разказа, за да го помня и правнуците й.

Днес е ден пети от 2009 година. Прелистих записките си от няколкото тетрадки и пак започнах отначало.

...Ангелите вече разхождат душата на майка ми из райските Божии селения, а аз единадесет години се опитвам да подреда мислите си и да разтълкувам „Притчата за сеяча“, която ми разказа мама. Прочетох доста книги, някои и повторно. Опитах се да разбера себе си и най-вече постъпките си, а също така какво означават думите добро и зло, които хората така безразсъдно употребяват в житейската си реч, но надали истински разбират като промисъл от Божието Слово. Неразбирането на Словото, което и аз употребявах вече полувек, опитвайки се да създавам поетични образи, ме терзаеше и ме терзае и сега. Та нали, според мен, от Словото идваха мотивите за всичките ми досегашни постъпки. Не знам дали не е късно да се поправа, да се определи, но чувствам и мис-

ля, че като се изповядам, като осъзная тия думи – покаяние, добро и противостоене на злото, ще има и за мен спокоен сън.

За да се самооправдае, човек търси примери от историята и древните приказки. Не жаждата за вечен живот, а оправдаването на постъпките тласка човека да търси основание, за да мечтае, че няма да бъде забравен. Незабравата – това, което не се руши от времето е довело древния египтянин до извода, че само със Словото се стига до безсмъртие. Странстването по Света, любопитството да се узнае какъв е животът отвъд, карат човека да бяга от родния си край, както е постъпил онзи владеещ писмената Синухе от времето на дванадесетата династия на древен Египет, за да се завърне

Доброто.

„О, толкоз черни мисли ми тежат,
че аз не искам
нищо да си спомням.“
Димчо Дебелянов

Искам – не искам е едно, а второ да можеш и трето и четвърто да го направиш! – бе казал последният голям майстор на художественото слово – Николай Хайтов. Той също може би не е искал да си спомня за троанските коне в България и българската литература и култура, но написа цял том, къде по-издържан фактологически и художествено от тази моя чернова за книга. Той – Николай Хайтов, знаеше целия генезис на появяването на погромджиите

През 1958 – 62 г. Съюзът се ръководи от Георги Караславов.
През 1962 – 64 г. – от Камен Калчев.

През 1964 – 66 г. – от Димитър Димов.

През 1966 – 72 г. – от Георги Джагаров.

През 1972 – 79 г. – от Пантелей Зарев.

През 1980 – 89 г. – от Любомир Левчев.

През 1989 – 90 г. – от Павел Матев.

През 1990 – 94 г. – от Кольо Георгиев.

През 1994 – 98 г. – от Николай Хайтов.

През 1998 – 2003 г. – от Никола Радев.

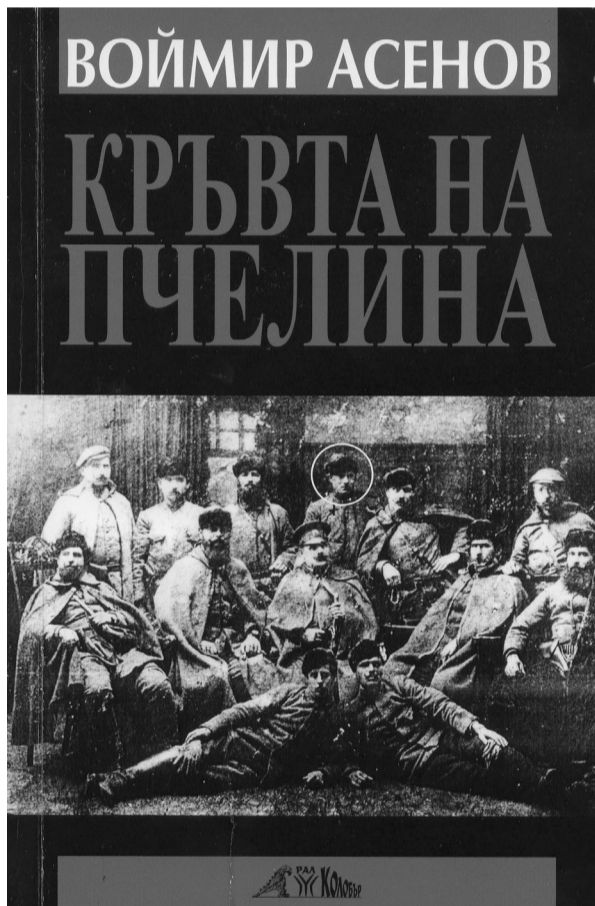
От 2003 г. – до днес от Николай Петев.

Стоях пред паметника на простреляния Пегас и се чудех накъде да тръгна. Майка ми умираше, а аз няхах пари за блистерче поддържащо сърцето й лекарство. Изневиделица до мене застана Николай Хайтов и попита: „Ще хващаш ли гората, войводо?“. Отвърнах му заради каламбура: „Няма съмисъл, Майсторе, след като и ти си изостави!“ А той рече: „Не е вярно. Гората е в душата на харамията. В нея има влизане, няма излизане. Тежко и горко на този, когото тя не закрила.“ И ме разпита за проблема ми. Разказах му и той ме помоли да го придружа по улица „Раковски“. Същевременно бяхме стигнали под балкона на къщата музей „Иван Вазов“. Николай Хайтов посочи нагоре и каза: „Нали знаеш пред кого е коленичил покрусеният народ след Ньойския договор?“ Отговорих му: „Знам!“ „Е като си търсиш приятели, гледай да е под балкона на Иван Вазов!“ и добави: „Ти, като имаш толкова войнствено име, нямаш ли приятел от армейските среди?“. Тогав мигом се сетих кой бе работил във вестника и с надежда казах: „Имам приятел оттогава и той е Николай Петев“, а Хайтов уверено заключи: „Той ще свърши работата! Него го бива за всичко!“

А някои интриганти в кафенето и днес се чудят защо сме приятели с Николай и защо Хайтов симпатизираше на Петев.

Двамата Николаевци – Хайтов и Петев, въпреки разликата в годините си, имаха един и същ критерий, те зачитаха ценностите, а не цената и това ги прави личности. И понеже съм на вълна личности, ще разкажа и за други големи писатели – големи като добродетели...

Воймир АСЕНОВ, „Кръвта на пчелина“, белетристика, изд. РАЛ-КОЛОБЪР, 2009 г.

на България. Онези, които започнаха да я разграждат през 1990 година и го предизвикаха да остави перото си настрана и да спасява Държавата на Духа ни и Съюза на българските писатели. Този Съюз, който след Втората световна война бе подлаган неведнъж на ерозия и бе командван от явни слуги на Словоблудеца.

Този Съюз, който бе създаден от Патриарха на литературата ни Иван Вазов, станал негов почетен председател през 1913 година.

Този Съюз на писателите, въпреки властта и указите на Злото, въпреки примамките чрез най-достойните си творци вече бе си извоювал правото да бъде духовен парламент на

България. И нито култа към личността, нито хитрините на „човека от народа“, не можаха да го унищожат.

За някои членове на този Съюз той беше удобен трамплин за кариера, а за истинските творци – храм за истинска служба на ползу роду.

За ориентир ще си припомня имената на Главните секретари, както се величаеха по длъжност и след Априлския пленум вече като Председатели писатели, които оглавяваха Съюза ни.

Пак напомням – аз не съм хронист и не пиша документална повед. Разчитам на паметта си и на своето нескрито пристрастие към живота на този Съюз. Така или иначе той влияе и до днес на моя живот. Ето:

чрез Словото като блуден син и да помоли: „О, Боже, предначертал това бягство, който и да си, смили се над мен и ме върни в Двореца – позволи ми да видя отново мястото, където остана сърцето ми! Мога ли да желая повече от това тялото ми да бъде погребано в страната, в която съм се родил! Ела ми на помощ! – И доброто се случи: Бог прояви милост!“

Желанията се сбъдват не само в приказките и не само за послушните деца. Желанията се сбъдват, ако Човек в постъпките си е добър. Ако е сял в добра земя, той ще се върне отново в нея. Мама постигна това... но тя само пося своята вяра в душата ми и аз, без да съм ревностен богомолец, станах следовник на